

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. N.,** zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, proti žalované: **Policie České republiky,** Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2018, č. j. 1 A 31/2018 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 12. 6. 2018, č. j. 1 A 31/2018 – 28 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2018, č. j. CPR-29955-2/ČJ-2017-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž jmenovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 9. 2017, č. j. KRPA-332898-19/ČJ-2017-000022-ZAM. Posledně jmenovaným rozhodnutím bylo žalobci v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bodem 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 10 měsíců, a s lhůtou pro vycestování z území ČR v délce 15 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně současně vyslovil, že v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu

cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování ve smyslu § 179 téhož zákona.

[2] Meritum žalobní argumentace spočívalo v tvrzené nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V souvislosti s tímto hlavním žalobním bodem žalobce namítal další dílčí pochybení správních orgánů, v podobě neprovedení jeho „*aktuálního výslechu*“ a porušení základních zásad správního řízení zakotvených v § 2 odst. 3 a 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[3] Městský soud při svém rozhodování vyšel z obsahu správního spisu, z něhož vyplynulo, že žalobce byl dne 13. 9. 2017 kontrolován hlídkou Policie ČR při výkonu pomocných stavebních prací na adrese X. Svou totožnost prokázal cestovním pasem Republiky Uzbekistán, s razítkem posledního vstupu do Schengenského prostoru ze dne 7. 2. 2017. Žalobce během kontroly nepředložil platné povolení k zaměstnání od Úřadu práce ČR, ani jiné povolení, které by ho opravňovalo k výkonu zaměstnání, a byl proto zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Z protokolu o výslechu ze dne 14. 9. 2017, č. j. KRPA-332898-15/ČJ-2017-000022-ZAM (dále jen „protokol o výslechu“), vyplynulo, že žalobce si je vědom, že na území ČR nesmí pracovat, přičemž žádným povolením od Úřadu práce ČR nedisponuje. O vydání zaměstnanecké karty sice žádal, avšak jeho žádost byla dne 31. 3. 2017 zamítnuta. Smlouvu na práci sepsanou neměl, přičemž pracovní činnost na výše uvedené adrese vykonával od 6. 9. 2017 do 13. 9. 2017. Žalobce dále vypověděl, že v ČR ani EU nemá žádné rodinné příslušníky, v ČR se nenachází nikdo, vůči němuž by jeho vyhoštění mohlo být chápáno jako nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života. Dále uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, žádné návykové látky neužívá. Konstatoval, že jemu ani jeho rodině v Uzbekistánu nehrozí žádné konkrétní problémy, ať již politické, humanitární či jiné. Žalobce uvedl, že má v Uzbekistánu manželku a tři nezletilé děti, přičemž s rodinou žije v domě svých rodičů. Svůj dům si v zemi původu teprve staví. Žádných překážek nebo důvodů, která by mu znemožňovaly vycestování z území ČR, si žalobce není vědom, s výjimkou skutečnosti, že v Uzbekistánu není práce. Uvedl, že na území ČR žádné ekonomické, společenské či kulturní vazby nemá, pouze zde chce pracovat. Městský soud při rekapitulaci výslechu žalobce zdůraznil i to, že byl veden za přítomnosti tlumočníka, neboť žalobce uvedl, že česky neumí slovem ani písmem. Městský soud dále akcentoval, že správní orgán I. stupně si při rozhodování vyžádal závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 9. 2017, č. j. KRPA-332898-16/ČJ-2017-000022, ev. č. ZS37307 (dále jen „závazné stanovisko ev. č. ZS37307“), z něhož vyplývá, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[4] V návaznosti na rekapitulaci obsahu správního spisu a znění aplikovaného § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, postihující mj. výkon zaměstnání cizincem na území ČR bez vyžadovaného povolení k zaměstnání, městský soud zdůraznil, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutí uvedly, z jakých podkladů vyšly, a to zejména evidencí Policie ČR a Ministerstva vnitra, oznámení o zahájení správního řízení, cestovního pasu žalobce, protokolu o jeho výslechu ze dne 14. 9. 2017, kontrolního

listu, přehledu pracovní docházky a závazného stanoviska ev. č. ZS37307. Správní orgány se proto podle městského soudu nedopustily porušení § 3 správního řádu.

[5] Z hlediska namítané nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vyšel městský soud z ustanovení § 119a odst. 2 a § 174 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s judikaturou správních soudů a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP"), vyslovující se ke kritériím, která je třeba posuzovat v kontextu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva"). V souvislosti s danými kritérii zdůraznil nutnost jejich hodnocení ve vzájemné souvislosti, stejně jako potřeby porovnávat zájmy cizince na pobytu na území s opačnými zájmy státu, neboť právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není právem absolutním.

[6] Městský soud úvodem shledal, že správní orgány vyhodnotily předmětná kritéria zcela přezkoumatelným způsobem, přičemž své úvahy promítly do odůvodnění správních rozhodnutí. Vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu městský soud aproboval jejich závěr o absenci takových vazeb žalobce na území ČR, které by převážily nad zájmem státu na ochraně veřejného pořádku. Význam žalobcem dovolávaného odloučení od českých přátel městský soud zpochybnil odkazem na výslech žalobce, kde jmenovaný uvedl, že nerozumí českému jazyku, přičemž zdůraznil i jeho tvrzení, že chodí pouze do práce a domů. Ve vztahu k dřívějšímu pobytu žalobce na území ČR městský soud odkázal na rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily, ze dne 2. 6. 2013, č. j. KRPL-37107-19/ČJ-2013-180024-SV, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž odvolání proti němu bylo zamítnuto rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 6. 11. 2013, č. j. CPR-9455-3/ČJ-2013-930310-V242. Vůči žalobcovu tvrzení o zpřetrhání vazeb na rodinu žijící v Uzbekistánu městský soud poznamenal, že i v případě jeho akceptace ve vztahu k manželce se jeví nepravděpodobným, že došlo též ke zpřetrhání vazeb k nezletilým dětem.

[7] Městský soud rovněž odmítl tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska hodnocení přiměřenosti zkoumaného zásahu, když seznal, že ze správních rozhodnutí vyplývá, o jaké podklady se opírají, jak tyto správní orgány hodnotily, jaká zákonná ustanovení aplikovaly, stejně jako to, proč nepovažovaly předmětný zásah do života žalobce za nepřiměřený. Ve vztahu k žalobnímu bodu dovozujícímu absenci posouzení vážné újmy, která má žalobci v případě návratu do země původu hrozit, městský soud odkázal na závazné stanovisko ev. č. ZS37307 [městský soud v důsledku zjevného překlepu nesprávně uvádí ev. č. „ZS3707"], které si právní orgán I. stupně vyžádal, a z něhož vyplývá, že vycestování žalobce je možné. Žalobce měl přitom možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit, avšak žádné důvody, které by bránily jeho vycestování do země původu, neuvedl. Městský soud proto ani poslední žalobní bod neshledal důvodným.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel") podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, v níž formálně uplatnil důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že fakticky namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d)

s. ř. s. V rámci kasační argumentace přitom stěžovatel zásadně zopakoval námitky uplatněné již dříve v odvolání a žalobě. Opětovně tak poukázal na délku svého pobytu na území ČR, přivyknutí místnímu způsobu života, respektive nemožnosti se znovu přizpůsobit životu v Uzbekistánu, stejně jako na „*blízké přátelské vazby*“ a „*nejistou a nestabilní*“ situaci v zemi původu, pro kterou má obavy o svou bezpečnost. Zdůraznil rovněž absenci reálné možnosti pracovního zařazení, či jiné výdělečné činnosti v Uzbekistánu, kde nadto nemá ani sociální a rodinné zázemí. Obnovení manželského soužití je dle stěžovatele vyloučeno, přičemž jeho děti byly matkou proti otci soustavně manipulovány, i vazby k nim jsou proto zpřetrhány. Uvedené argumenty městský soud nezohlednil a tvrzení stěžovatele nevyvrátil, když pouze „*spekuloval*“ o nepravděpodobnosti zpřetrhání vazeb k dětem, ačkoliv je to podle stěžovatele vzhledem k délce jeho pobytu v ČR logické. Stěžovatel odmítl zpochybnění svého vztahu k českým přátelům na základě skutečnosti, že neovládá český jazyk, když jej sice neovládá dobře, což však neznamená, že by se s přáteli nedomluvil nespisovnou a nedokonalou češtinou. Přátelé jsou přitom jeho „*jedinými nejbližšími osobami*“, a nelze proto tvrdit, že nemá vazby na území ČR. Namítl, že v řízení dále nebylo zjištěno, že by mohl představovat nebezpečí pro společnost, či veřejný pořádek. Při zohlednění délky pobytu na území ČR je potom dle stěžovatele zřejmé, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V ČR je v bezpečí, zatímco návrat do Uzbekistánu by pro něj znamenal stres, šikanu ze strany místních úřadů a obavy z bezpečnostní situace. Doba zákazu vstupu na území ČR v délce 10 měsíců je tak pro stěžovatele likvidační, kdy nadto s ohledem na „*zavedenou praxi*“ správních orgánů neumožňujících vyhoštěným cizincům návrat do země, představuje vyhoštění *de facto* trvalé opuštění ČR.

[9] Stěžovatel dále zopakoval rovněž námitku procesního pochybení, kdy správní orgány ani soud neprovedly jeho „*aktuální výslech*“ ve vztahu k posouzení jeho vazeb na území ČR. Taktéž městský soud si neopatřil „*všechny potřebné a reálně dostupné podklady*“ pro posouzení přiměřenosti zásahu, ačkoliv je jak povinností správních orgánů, tak soudu, „*aktuálně zkoumat skutkový stav věci*“. Stěžovatel uzavřel, že napadený rozsudek shledává nezákonným, nesprávným a nepřezkoumatelným. Zopakoval, že ve správním řízení došlo k porušení § 3 správního řádu, stejně jako i dalších zásad správního řízení, zakotvených především v § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona. Tím, že městský soud nepřezkoumatelné závěry správních orgánů aproboval, zatížil předmětným nedostatkem i svůj rozsudek.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál, přičemž se současně ztotožnila se závěry městského soudu.

[11] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné úvodem zdůraznit, že stěžovatel zůstal při formulaci kasačních námitek, kopírujících zásadně již dříve uplatněné odvolací, respektive žalobní body, ve velmi obecné rovině, když především odmítá závěry učiněné správními orgány, respektive jejich akceptaci městským soudem, aniž by však tyto dostatečně konkrétními a podloženými argumenty zpochybnil. Jak přitom zdejší soud ve své rozhodovací činnosti mnohokrát vyslovil, platí, že preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (např. rozsudek ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 167/2014 – 41; všechna rozhodnutí dostupná z www.nssoud.cz). S přihlédnutím k povaze stěžovatelových

námitek, ve spojení s citovaným judikatorním závěrem, přistoupil zdejší soud v jejich mezích k přezkumu napadeného rozsudku.

[12] Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti namítá rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto otázkou. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Zdejší soud nicméně z obsahu napadeného rozsudku shledal, že městský soud srozumitelně vyložil, z jakých skutkových zjištění vyplývajících ze spisového materiálu vyšel a jaká zákonná ustanovení na projednávaný případ vztáhl, a to včetně zohlednění související judikatury správních soudů a ESLP. Na stranách 4-5 napadeného rozsudku potom městský soud přezkoumatelným způsobem vyložil důvody, pro které vyhodnotil rozporované posouzení přiměřenosti zásahu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele jako zákonné. Ačkoliv lze připustit, že jím zvolená argumentace je poměrně stručná, je současně logicky ucelená, přičemž předmětná stručnost má svůj předobraz v již zmíněné vysoké míře obecnosti (nepodloženosti) žalobních bodů. Napadený rozsudek proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti a umožňuje tedy přistoupit ke zhodnocení věcných kasačních námitek.

[13] Podstata kasačních námitek spočívá shodně se žalobními i odvolacími důvody v tvrzeném nesprávném a nedostatečném zhodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Zde je nejprve třeba zdůraznit, jak naznačil již městský soud, že správní orgány při daném hodnocení vycházely primárně ze skutečností uvedených samotným stěžovatelem při výslechu dne 14. 9. 2017 (viz protokol o výslechu), zrekapitulovaných zdejším soudem v bodě 3 tohoto rozsudku. V rámci něj stěžovatel nad rámec délky svého pobytu neuvedl jak z hlediska svého vztahu k České republice, tak vazeb k zemi původu žádné skutečnosti, které by svědčily o nemožnosti jeho vycestování z území ČR. Vedle absence vazeb na Českou republiku naopak konstatoval, že s výjimkou špatného pracovního uplatnění v Uzbekistánu jeho vycestování žádná překážka nebrání. Své výroky potom nijak nekorigoval ani závěrem předmětného výslechu, ani prostřednictvím svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (srov. záznam ze dne 14. 9. 2017, č. j. KRPA-332898-18/ČJ-2017-000022-ZAM).

[14] Teprve v rámci svého odvolání začal stěžovatel svá původní tvrzení postupně zpochybňovat (nahrazovat), přičemž jím uplatněné odvolací námitky následně v zásadě zopakoval i v rámci své žaloby a nynější kasační stížnosti. V odpovídající míře konkrétnosti se s nimi přitom vypořádala již žalovaná, jejíž závěry městský soud aproboval, a s nimiž se ztotožňuje i zdejší soud. Nejvyšší správní soud potom považuje za nutné akcentovat především ten závěr žalované, že stěžovatel svá tvrzení, jdoucí do přímého rozporu s jeho tvrzeními uvedenými při výslechu, žádným způsobem nekonkretizoval a nedoložil. Daný závěr plně dopadá na jím tvrzené vazby na území ČR v podobě vybudování „*pevného zázemí*“, „*přijetí odlišné* (české) *kultury*“, a tomu odpovídající neschopnosti návratu do kultury země původu, kdy podloženost těchto námitek stěžovatel *konkrétně* dokládá v zásadě pouze délkou svého pobytu na území ČR. Žalovaná v tomto bodě oprávněně uvedla, že sama délka pobytu není natolik zásadní, aby

byla způsobilá znemožnit zpětnou integraci stěžovatele do uzbecké kultury. Poznamenala, že ze spisového materiálu vyplývá, že jmenovaný nepobýval na území ČR nepřetržitě od svého prvního vstupu, podstatnou část svého života prožil na území domovského státu, a již dříve mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalovaná dále konstatovala, že stěžovatel nijak nedoložil ani své tvrzení o zdravotním stavu, kdy sice má být údajně zdravý, jak původně tvrdil, ale těžká fyzická práce jeho stav údajně negativně ovlivnila.

[15] Další tvrzení jdoucí do přímého rozporu s výslechem stěžovatele představuje námitka „*blízkých přátelských vazeb*“ na území ČR, v důsledku čehož by tak případné vyhoštění zasáhlo jak stěžovatele, tak jeho přátele, české občany, které vnímá jako svou rodinu. Žalovaná k této námitce správně uvedla, že rozhodnutí o správním vyhoštění znamená vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, který však v projednávaném případě není nepřiměřený, neboť stěžovatel vědomě pracoval na území bez jakéhokoliv povolení k zaměstnání, přičemž nešlo o jeho první protiprávní jednání (viz dřívější správní vyhoštění). V rámci tohoto bodu žalovaná odmítla obhajobu stěžovatele, že jím vykonávaná činnost byla ve skutečnosti krátkodobou pomocí, respektive občanskou výpomocí, protože při svém výslechu jmenovaný výslovně uvedl, že do ČR přicestoval za prací, kterou posléze vykonával pro společnost Bainur s.r.o., a to bez sepsání písemné smlouvy. Za situace, kdy stěžovatel nijak *nedoložil* existenci zásadních vazeb k ČR, žalovaná vyhodnotila, že veřejný zájem převážil nad ochranou soukromého a rodinného života jednotlivce, přičemž stěžovateli nic nebrání udržovat kontakt se svými přáteli na území jiného státu, či jinak než osobní formou. Zdejší soud ke shora citovaným závěrům žalované v souladu s městským soudem uvádí, že mají plnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Za situace, kdy pak stěžovatel předmětné závěry žádným relevantním způsobem nezpochybnil, nezbývá zdejšímu soudu než uzavřít, že městský soud nepochybil, jestliže argumentaci žalované aproboval, přičemž lze dodat, že ani v rámci kasační stížnosti stěžovatel neuvedl žádná dostatečně konkrétní a podložená tvrzení, která by postup žalované, respektive městského soudu zpochybnila.

[16] Obdobně je třeba hodnotit posouzení kritérií, a jemu odpovídající námitky stěžovatele, vztahujících se k zemi jeho původu. I zde jmenovaný zcela v rozporu se svými vyjádřeními při výslechu začal od podání odvolání namítat naprosté zpřetrhání vazeb ke své rodině, stejně jako absenci zázemí v domovském státě. Žalovaná zde poukázala na skutečnost, že stěžovatel od počátku uváděl, že do ČR přišel za prací, což nesvědčí o sepjetí jeho života pouze s Českou republikou, kdy však ani případná nefunkčnost manželství nepředstavuje překážku možného vycestování ze země. Ve vztahu ke konzistentně vznášené námitce špatného pracovního uplatnění v Uzbekistánu žalovaná uvedla, že stěžovatel je dospělou samostatnou osobou, schopnou se o sebe postarat. Při opětovně absenci konkrétních podložených žalobních bodů, nelze než i zde přisvědčit městskému soudu, jenž akceptoval postup správních orgánů, které vycházely z konkrétních okolností případu (mj. protokolu o výslechu), které srozumitelným způsobem vyhodnotily. Souhlasit lze se stěžovatelem dílčí měrou v jeho kasační námitce, že závěr o „*nezpřetrhání*“ vazeb stěžovatele k jeho nezletilým dětem nebyl ze strany městského soudu blíže podložen. Nelze nicméně přehlédnout, že stěžovatel v rámci žaloby, oproti vztahu k manželce, zpřetrhání vazeb ke svým dětem neuváděl, pouze v rámci odvolání uvedl, že „*rodiče ani manželka s dětmi si nepřejí společné soužití se* [stěžovatelem]“. Za daného stavu lze

citovaný závěr městského soudu označit za důvodný, kdy nad to nešlo o rozhodný bod napadeného rozsudku.

[17] K tvrzené manipulaci dětí matkou (manželkou) vůči stěžovateli je potom třeba nejprve poznamenat, že v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. k ní zdejší soud nemohl přihlédnout, neboť ji stěžovatel uplatnil poprvé až v rámci kasační stížnosti. I v případě, že by tomu tak nebylo, by však její zohlednění nemohlo nijak ovlivnit hodnocení závěrů učiněných městským soudem, protože z pohledu intenzity vazeb stěžovatele na území ČR jde o okolnost zcela irelevantní. Současně nejde ani o skutečnost představující možnou překážku ve vycestování. V souvislosti s další nově vznesenou námitkou hrozby „*šikany*" ze strany orgánů země původu zdejší soud v kontextu zásady *non-refoulement* podotýká, že stěžovatel nijak nedokládá, z jakého důvodu by právě proti jeho osobě měly správní orgány domovského státu takto postupovat, přičemž ani z vyžádaného závazného stanoviska ev. č. ZS37307 (viz následující bod tohoto rozsudku) nevyplývá nic, z čeho by bylo možné pro případ návratu stěžovatele do Uzbekistánu usuzovat na hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

[18] Stěžovatel správním orgánům a následně i městskému soudu dále vytýká, že se nevypořádaly s námitkou špatné bezpečnostní situace v zemi původu. Na tomto místě je třeba poukázat na fakt, že jak žalovaná, tak městský soud shodně zdůraznily skutečnost, že správním orgánem I. stupně bylo v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádáno závazné stanovisko (ev. č. ZS37307) k možnosti vycestování stěžovatele ve smyslu § 179 téhož zákona, z něhož vyplývá, že jeho vycestování je možné. Stěžovatel v rámci seznámení se s podklady správního rozhodnutí I. stupně obsah závazného stanoviska nijak nezpochybnil, přičemž i zde platí, že na konkretizaci následně uplatněných námitek špatné bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatel zcela rezignoval. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu s požadavky zákona a městský soud proto nepochybil, jestliže jejich závěry přijal.

[19] Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány při svých úvahách vycházely mimo jiné z protokolu o výslechu stěžovatele, z něhož nevyplynuly žádné skutečnosti, které by byly způsobilé ve smyslu zájmu na ochraně jeho soukromého a rodinného života převážit nad zájmem České republiky na dodržování právních norem, jejichž porušení se stěžovatel dopustil opakovaně, v projednávaném případě vědomým výkonem pracovní činnosti bez jakéhokoliv povolení k zaměstnání. Naznačenou snahu o relativizaci rozhodných skutečností vyplývajících z původní výpovědi stěžovatele v rámci dalších fází správního, stejně jako soudního řízení, neshledává zdejší soud *při absenci jakékoliv bližší konkretizace a doložení vznesených tvrzení* za způsobilou zpochybnit závěry učiněné správními orgány ve spojení s ostatními součástmi spisového materiálu. Jak přitom konstatovala již žalovaná, platí, že jakkoliv lze chápat, že správní řízení mohlo ve stěžovateli vyvolat jistou míru stresu, nelze za situace, kdy byl při výslechu řádně poučen o svých právech, kladeným dotazům dle svého vyjádření porozuměl, a ke všem se dobrovolně vyjádřil, přičemž protokol o výslechu nežádal doplnit a jako úplný a správný jej podepsal, to vše za přítomnosti tlumočníka, následně s odkazem na nervozitu a údajné neporozumění otázkám zpochybnit *de facto* veškeré rozhodné skutečnosti jím při výslechu uvedené.

[20] Ze shora vyslovených závěrů vyplývá, že správní orgány vyšly při svém rozhodování z konkrétních skutkových zjištění, které mají oporu ve spisovém materiálu, přičemž stěžovatel tyto žádným relevantním způsobem nezpochybnil. Ničím podložený nesouhlas stěžovatele s těmito skutkovými zjištěními nebyl sám o sobě způsobilý naplnit uplatněný žalobní bod, spočívající v tvrzeném porušení § 3 správního řádu. Ve vztahu k žalobnímu požadavku stěžovatele na „*aktuální zkoumání skutkového stavu*“ je třeba zdůraznit, že městský soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. Rovněž tato kasační námitka stěžovatele tedy není důvodná.

[21] Stěžovatel konečně namítá, že doba zákazu vstupu na území EU v délce 10 měsíců je pro něj vzhledem k situaci, v níž by se ocitl při návratu do země původu, likvidační. V kontextu shora rozebírané nepodloženosti, případně irelevantnosti jeho tvrzení o špatných rodinných poměrech a neexistenci zázemí v zemi původu, v kontrastu s jeho původní výpovědí, však nelze ani této námitce přisvědčit. Pokud se jedná o související tvrzení o „*zavedené praxi*“ správních orgánů, které nemají vyhoštěným cizincům umožňovat opětovný návrat do země, zůstává i toto v rovině pouhé ničím nepodložené spekulace. Lze přitom dodat, že pokud by snad skutečně správní orgány postupovaly v budoucnu ve vztahu k žádosti stěžovatele o pobytové oprávnění nezákonně (diskriminačně), je na něm, aby v rámci daného správního řízení uplatnil příslušné opravné prostředky.

[22] Zdejší soud uzavírá, že správní orgány i městský soud vycházely při hodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele z dostatečně zjištěného skutkového stavu, jenž má oporu ve spisovém materiálu. Jednotlivá kritéria přiměřenosti, vyplývající ze zákonné úpravy (§ 174 zákona o pobytu cizinců), ve spojení s judikaturou zdejšího soudu (např. rozsudek ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Azs 6/2015 – 31), respektive ESLP (např. rozsudek Velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemku*, stížnost č. 46410/99, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, a ze dne 28. 6. 2011, *Nunes proti Norsku*, stížnost č. 55597/09; rozhodnutí jsou dostupná z www.hudoc.echr.coe.int), potom hodnotily ve vzájemných souvislostech a při srovnání zájmů stěžovatele na pobytu v ČR s opačnými zájmy státu, zde představovanými konkrétně zájmem na dodržování právních norem České republiky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45). To vše při zohlednění závěru majícího oporu v ustálené judikatuře zdejšího soudu, akcentovaného žalovanou, že *jistý* zásah do soukromé a rodinné sféry bude rozhodnutí o správním vyhoštění představovat vždy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 3 As 75/2012 – 28). V souhrnu uvedeného proto zdejší soud neshledal ani kasační námitku směřující k tvrzením porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, které měl městský soud nesprávně aprobovat, respektive proti nesprávnému vyhodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí jako takového, za důvodnou.

[23] Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry žalované i městského soudu. Shrnuje proto, že napadený rozsudek je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 28. listopadu 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu